

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SSO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa J. S.

przeciwko E. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 29 stycznia 2018 r., sygn. akt I C 1775/17

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2018r. Sąd Rejonowy w Raciborzu oddalił wniosek powoda J. S. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu stwierdzając, że nie zaistniały przesłanki ustanowienie pełnomocnika albowiem powód nie jest osobą nieporadną ani też nie ma trudności z podejmowaniem czynności procesowych, natomiast sprawa nie jest skomplikowana pod względem faktycznym i prawnym.

Zażalenie na to postanowienie wniósł powód.

Zarzucił błędną ocenę okoliczności faktycznych będących podstawą orzeczenia i wniósł o zmianę tego postanowienia i przyznanie mu adwokata z urzędu. Podniósł, że jest osobą ubogą, chorą, w podeszłym wieku i niepracującą w Zakładzie Karnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 117 § 1 k.p.c. i art. 117 § 2 k.p.c. osoba fizyczna, zarówno zwolniona jak i niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Sąd, zgodnie z art. 117 § 5 k.p.c. uwzględni wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego, tylko w sytuacji gdy udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie uzna za potrzebny. Z tego zatem wynika, że podstawowym zadaniem Sądu jest więc rozpatrzenie celowości udziału adwokata w sprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 marca 1972r., I PZ 6/72).

Także przepisy prawa międzynarodowego, przyznając prawo do bezpłatnej obrony, warunkują uwzględnienie takiego wniosku nie tylko od przesłanek finansowych wnioskodawcy. Akty prawa międzynarodowego ustanawiają bowiem dalsze przesłanki jaką jest albo prawidłowe zapewnienie skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości (art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U.U.E.C.2007.303.1) albo też zgodność wniosku z dobrem wymiaru

sprawiedliwości (art. 6 ust. 3 pkt c Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w R. dnia 4 listopada 1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr (...) oraz uzupełniona Protokołem nr (...). (Dz.U. z 1993r. Nr 61, poz. 284 z późniejszymi zmianami). Pomimo, iż przytoczone powyżej przepisy w sposób szczególnie opowiadają się zapewnieniem gwarancji bezpłatnej pomocy prawnej w postępowaniu karnym, niemniej jednak, w sposób pośredni, odnoszą się również do postępowania cywilnego, stwierdzając, że sama niekorzystna kondycja finansowa nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia prawa do bezpłatnej pomocy prawnej, jak również podkreślając w orzecznictwie, że norma gwarancyjna z art. 6 ust. 3 pkt 3 Konwencji nie odnosi się do sporów cywilnych (porównaj: wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 27 czerwca 2006r., (...)).

Uwzględnienie takiego wniosku uzależnione jest od całokształtu okoliczności, a więc charakteru sprawy jak również postępowania wnioskującego. Rozpoznając taki wniosek nie można również pominąć, że w świetle aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego, pomimo, iż co do zasady, odmowa ustanowienia dla strony adwokata z urzędu nie może być kwalifikowana jako pozbawienie strony możliwości obrony jej praw, co ma swoje implikacje procesowe, to jednak w sytuacji, gdy strona swoim zachowaniem wykazuje podstawową nieznaną reguł postępowania sądowego lub nieporadność, skutkującą tym, że nie jest w stanie wykorzystać prawnych możliwości jej prowadzenia, postępowanie kontynuowane po odmowie takiej stronie ustanowienia pełnomocnika z urzędu, może prowadzić do pozbawienia strony możliwości obrony jej praw, a tym samym nieważności postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2013r., II CSK 322/12; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2009r., II CSK 64/09; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2009r., I UK 195/09). Kluczową przesłanką ustanowienia pełnomocnika z urzędu jest zatem celowość jego udziału w sprawie (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 marca 1972r., I PZ 6/72).

Warto także odnotować tezę wyrażoną przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 grudnia 2012r. (IV CZ 125/12) w którym wskazał, że potrzeba udzielenia profesjonalnej pomocy prawnej stronie zachodzi przede wszystkim w sytuacji, gdy strona ta jest nieporadna, przez co należy rozumieć sytuację, w której strona nie potrafi w zrozumiały i poprawny sposób przedstawić swojego stanowiska procesowego oraz nie ma podstawowej orientacji w regulach rządzących procesem cywilnym, w związku z czym nie można zasadnie oczekiwać, iż pouczenia sądu udzielane w trybie art. 5 k.p.c. będą wystarczające dla zapewnienia tej stronie odpowiedniej wiedzy o możliwych i celowych czynnościach procesowych.

Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 29 lipca 2014r. (III AUa 1225/13), wskazał, że nieporadność nie jest równoznaczna z brakiem wykształcenia, a ogranicza się do sytuacji wyjątkowej, kiedy to ze względu na właściwości fizyczne (wiek, stan zdrowia, sprawność poszczególnych narządów zmysłów), psychiczne (stopień sprawności umysłowej, zaradność lub nieporadność) oraz intelektualne (stopień inteligencji ogólnej, wiedza w dziedzinie stanowiącej przedmiot sprawy) podmiotu postępowania, utrudniają wnioskodawcy skuteczne podjęcie obrony.

Powyższe wnioski wychodzą z racjonalnego i ekonomicznego założenia zasad udzielenia „pomocy prawnej”, wprost wyrażonego w postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 stycznia 2015r. (II OZ (...)). W postanowieniu tym Sąd zwrócił uwagę, że ograniczona ilość funduszy publicznych dostępna na udzielanie pomocy prawnej sprawia, że koniecznością systemu wymiaru sprawiedliwości jest przyjęcie procedury selekcji, co [w postępowaniu cywilnym] przejawia się w stwierdzeniu celowości udzielenia takiej pomocy.

Uwzględniając wskazane powyżej okoliczności Sąd Okręgowy podziela wnioski Sądu Rejonowego, że udział pełnomocnika w celu reprezentowania powoda w niniejszym postępowaniu nie jest konieczny.

Powód, jako zasadniczą przesłankę do ustanowienia pełnomocnika z urzędu, wskazuje przede wszystkim brak środków finansowych na pokrycie wynagrodzenia pełnomocnika z wyboru oraz fakt izolacji penitencjarnej. Nie ulega wątpliwości, że sytuacja finansowa powoda nie pozwala mu na poniesienie kosztów wynagrodzenia dla „pełnomocnika z wyboru”. Niemniej jednak, jak zaznaczono już powyżej, sama sytuacja ekonomiczna nie stanowi podstawy do przyznania pełnomocnika z urzędu. Również fakt izolacji penitencjarnej nie stanowi wystarczającej podstawy do przyznania powodowi pełnomocnika z urzędu, jak również swoje subiektywne nastawienie, w szczególności „brak rozumienia języka prawnego” nie jest wystarczający do uwzględnienia wniosku powoda. Zwrócić bowiem

należy uwagę, że powód, poprzez skuteczne wniesienie zażalenia na postanowienie odmawiające mu udzielenie pełnomocnika, w sposób jednoznaczny wskazuje, że zrozumiał treść udzielonych mu pouczeń, natomiast sama obawa o wynik postępowania, nie może stanowić podstawy do uwzględnienia jego pozwu, tym bardziej, że niniejsze postępowanie jest sprawą typową, a na tym etapie postępowania, nie sposób stwierdzić, aby zachodziły jakiegokolwiek nadzwyczajne okoliczności, które wymagały korzystania przez powoda z pomocy zawodowego pełnomocnika, tym bardziej, że powód w jasny sposób formułuje swoje żądania procesowe, umożliwiając tym samym zweryfikowania podstaw prawnych do ich uwzględnienia lub nie.

Uznać zatem należało, że powód swoim zachowaniem wykazuje wystarczającą znajomość reguł, według których toczy się postępowanie sądowe, jak również, sposób rozumiały i rzeczowy przedstawia swoje stanowisko, zatem odmowa ustanowienia adwokata nie może być oceniona jako prowadzące do nieważności postępowania pozbawienie strony możliwości obrony swych praw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2009r., II CSK 64/09).

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji w oparciu o art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSO Andrzej Dyrda